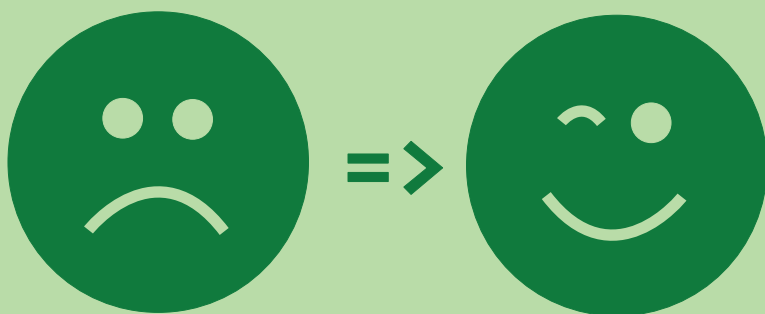

Trnitá cesta ke spokojenému životu

Vydáno v roce 2020

Úvod

Život je krátký na to abychom s ním mohli plýtvat. Přežít se dá všechno, jen se musí chtít žít a bojovat za to. Hodte zbytečné starosti za hlavu a užívejte si svůj život. Klidný život bez starostí je klíčem ke zdraví.

Kapitola 1

Boj s těžkou nemocí

Narodil jsem se jako zdravé dítě. Normálně jsem se vyvíjel zhruba do půl roku, kdy mi lékaři diagnostikovali Westův syndrom, což jeden z „*nejhorších*“ epileptických syndromů, který je věkově vázaný a má obecně špatnou prognózu. Jen velmi malé procento dětí nemá žádné následky a mezi ně patřím i já.

Vlivem této nemoci se zastavil můj psychomotorický vývoj, který se podařilo do prvního roku života nastartovat. Šance na normální život bez následků byla dle lékařů prakticky nulová. Rodiče a prarodiče se s tím nechtěli smířit, a tak se mi věnovali co nejvíc mohli i když to bylo časově a psychicky hodně náročné.

Zprávy od lékařů i přes pokračující psychomotorický vývoj nebyly příznivé. Byl jsem na několika kontrolních pobytech ve fakultní nemocnici. Rodičům lékaři říkali, že budu mít problémy s učením ve škole a že budu nevychovatelný, nevzdělatelný atd.

Všichni lékaři se však shodovali na středně těžké mentální retardaci, které jsem jenom o vlások „zázračně“ unikl. Dnes by nikdo do mě neřekl, že bych někdy měl mít mentální retardaci a nikoho by v té době nenapadlo, že bych se někdy dostal až na vysokou školu. Kdyby to náhodou někoho v té době napadlo, tak by byl považován za největšího blázna.

Při obrovském štěstí a dobré víře všech nejbližších se mi podařilo překonat zlý osud, který mi v důsledku této nemoci hrozil. Do dneška nikdo z nejbližších neví, jaká byla skutečná příčina tohoto onemocnění a jak jsem se z něj „zázračně“ dostal.

Kapitola 2

Klidné dětství

Vyrůstal jsem v klidném prostředí, kde spolu všichni vycházeli dobře a vždy mě podporovali. Měl jsem takovou naivní představu o světě, kde jsou všichni lidi na sebe hodní, pomáhají si a dobře spolu vychází. Dost mi k tomu nahrávalo mé domácí prostředí, které vypadalo tak idealisticky jako kdyby mi ho někdo záměrně vybral. Dále to potvrzuje fakt, že mezi mnou a příbuznými nedocházelo k žádným konfliktům a vztahy vypadaly tak idealisticky, že by se daly krájet a působilo to dojmem jako kdyby mě někdo pro ně záměrně vybral.

Starší sestřenici jsem považoval za svou „*ségru*“, protože jsme měli a stále máme spolu natolik blízký vztah, že to působí dojmem jako kdybychom byli skutečně sourozenci. Hodně jsme si spolu hráli různé dětské hry, které dnešní děti neznají a vždy jsme spolu dobře vycházeli. V těžkých chvílích vždy byla a je

mou oporou. Vymýšleli jsme spolu různé rošťárny. Mobily jsme neměli, internet existoval, ale doma jsme ho tehdy neměli. Občas jsme si hráli počítačové hry a většinou jsme byli venku.

Ve školce měl jsem kamarády a že by to byli velcí kamarádi se o většině z nich říct nedalo. Měl jsem ve školce jednu dobrou kamarádku, se kterou se do dneška bavím. Když se jí ostatní posmívali, že je tlustá tak jsem se jí zastával, protože podle mě tlustá nebyla a byla jenom prostě taková. Na konci zimy jsme si vytvářeli postavičku představující bohyni zimy Moranu a na procházce jsme ji hodili do potoka jako symbol odchodu zimy.

V tomto období jsem se naučil nesobeckému jednání ve prospěch druhých lidí. I když mi v tomto období nic nechybělo, tak mi stále chyběl někdo, koho bych mohl považovat za svého „bráčku“. Myslel jsem si, že mi ho nahradí mladší bratranec, který se narodil na konci tohoto období a ten bohužel nebyl přesně takový, jak jsem si představoval svého „bráčku“. Tím se rozplynula moje naivní představa o ideálním světě.

Kapitola 3

Školní léta

První dva roky jsem chodil do speciální základní školy při dětské léčebně, kde se vzdělávali mentálně postižené děti. Byla to malotřídka, ve které se nám učitelka hodně věnovala. Hrál jsem si tam v počítačové učebně vybavené starými počítači různé počítačové hry jako třeba Quake, Prince of Persia, The Jungle Book, Mario a další. V druhé třídě nám bylo oznámeno, že se škola bude rušit. Z této školy jsem si odnesl toleranci k postiženým lidem a ochotu jim pomáhat.

Od třetí třídy jsem chodil do běžné základní školy. Vzdělával jsem se tam dle svého individuálního plánu. Spolužáci ve třídě mě už tehdy vyčleňovali z kolektivu, protože jsem jediný chodil do speciální ZŠ a byl tolerantní k ostatním lidem bez rozdílu. Měl jsem ve třídě kámoše, ale že by to byli velcí kámoši se říct nedalo. Ve třetí třídě jsme byli spojeni s páfáky, se kterými jsem

se bavil lépe než se svými spolužáky ze třídy. Měl jsem hodnou paní učitelku, která se mi hodně věnovala.

Zhruba v páté a šesté třídě to se spolužáky ve třídě docela šlo. Že by to bylo pohádkové se říct nedá. Jeden kluk, kterého jsem poznal ve třetí třídě na této základce se v tomto období naposled se mnou bavil normálně a pak se obrátil proti mně.

V sedmé třídě spolužáci začali mít na mě trochu narážky, ale ještě to nebylo tak hrozné. Vyčleňovali mě z kolektivu už dávno a teď se k tomu přidali drobné legrácky na můj účet. Tohle byl poslední rok, který se na základce dal docela v klidu přežít.

Na začátku osmé třídy jsem ještě relativně dobře vycházel se spolužáky, i když mě odstrkovali od doby co jsem do té školy nastoupil. Na konci prvního pololetí mě jeden kluk začal navádět na lumpárny, bohužel se toho všichni chytli a začali ze mě dělat to co nejsem. V druhém pololetí se to ještě víc zvtlo a dalo se docela přežít. Skoro všichni až na jednoho se proti mně spojili a začali mě veřejně řešit při hodině s třídní učitelkou i přes můj nesouhlas, a hlavně z toho vždy vyšlo, že já jsem ten špatný. Měl jsem tehdy ještě zastání u jednoho kluka ve třídě. Zhruba v polovině druhého pololetí jsem těžce onemocněl mykoplazmovou meningoencefalitidou, zřejmě kvůli traumatu z šikany. Všichni doufali, že to přežiju a naštěstí jsem přežil bez následků. Hrozilo, že budu opakovat ročník, což se naštěstí nestalo. Po nemoci mi spolužáci dali s narážkami chvíli pokoj, ale ne na dlouho.

V deváté třídě šikana vygradovala do nejhorsího pekla na zemi. Spojila se proti mně celá třída a já byl na všechno sám. Ani starší sestřenice mi nemohla proti nim pomoci i když by ráda. Šikanovali mě za to, že se chovám přívětivě, normálně se bavím s lidmi bez rozdílu, jsem tolerantní k lidem jiné rasy a

postiženým, bránil slabší a poskytoval jim oporu. Nenáviděli mě hlavně kvůli mému nesobeckému jednání ve prospěch druhých, na které jsem byl zvyklý z dětství se starší sestřenicí. Nazývali mě hroznými výrazy, nikdy mě nenechali prosadit svůj názor a dělali mi naschvály. Posmívali se mi za mé příjmení, protože jim přišlo legrační. Dělali ze mě idiota, jenom protože jsem podle nich měl blbý mozek kvůli encefalitidě a teplouše, jenom protože jsem se minulý rok hodně bavil s jedním klukem ze třídy, který v tu dobu byl jediný spolehlivý a nyní se stal nespolehlivým. Byl jsem na dně, nikoho jsem neměl nablízku. Neustále jsem si opakoval větu „*Nikdo mě nemá rád.*“, „*Nikdo mě nechce.*“ a podobně. Naštěstí předposlední měsíc jsem si našel svého historicky prvního dobrého kamaráda z šesté třídy, kterému jsem se svěřil s tím, jak jsem to měl se spolužáky ve třídě těžké. Byl mou poslední záchranou a hodně mi tehdy pomohl. Když se devítka chýlila ke konci, tak mi jeden kluk ze třídy řekl: „*Tebe na střední zbijou.*“ a tomu se do dneška směju, protože mu šlo jen o to mě co nejvíc pošpinit. Věřil jsem tomu, že nejsem špatný člověk, jak si oni mysleli a že mě lidi na střední budou mít rádi. Období s historicky prvním kámošem bylo pro mě nadějí na lepší časy, a hlavně jsem si už nemyslel, že jsem pro všechny jen na obtíž. Konec devítky bylo pro mě vysvobození z vězení jménem základka a byl to po dlouhé době nejšťastnější den v životě, na který jsem se strašně moc těšil.

V tomto období jsem všechno moc prožíval, a hlavně nejvíc v devítce, protože jsem byl vydeptaný z jejich věčných narážek a z toho, jak mě od nástupu na tuto základku odstrkovali kvůli „*jinakosti*“. Možná právě zrušení speciální základní školy na začátku tohoto období byla šťastná náhoda pro pozdější pokrok

ve vzdělávání. Jsem rád, že jsem ze základky vypadl, protože kdybych tam byl ještě rok, tak by mě odvezli na psychiatrii. Celkově toto období mi nepřineslo nic pěkného kromě poznání prvního opravdového kámoše v devítce, který byl za celé období včetně dob minulých mým historickým milníkem, a hlavně udělal tlustou čáru za neúspěchy při hledání skutečných kámošů. Do tohoto historického milníku byla mou jedinou oporou starší sestřenice.

Kapitola 4

Nejlepší léta na střední

S příchodem na střední se mi obrátil život k lepšímu. Přišel jsem úplně vydeptaný ze základky, kde mě ve třídě odstrkovali a nechtěli se se mnou vůbec bavit a najednou v novém prostředí se se mnou všichni chtěli bavit a kamarádit se. Byl jsem z toho v šoku, protože jsem nic takového za celou školní docházku nezažil. Mezi učiteli jsem poznal svou vzdálenou příbuznou, kterou jsem neznal a hned se o tom dozvěděla celá sborovna. Zhruba kolem Vánoc jsem již měl hodně kamarádů a s každým rokem jsem jich poznával víc a víc. Prvním rokem jsem neznal kamarádská gesta, tak jsem z každého poznání byl příjemně překvapený. Učitelé mi přezdívali „*chodící encyklopedie*“, protože jsem znal odpověď při zkoušení přesně tak jak má být. Když jsem novým kámošům říkal, jak se ke mně chovali na základce, tak nemohli věřit tomu, jak na mě mohli být, tak zlí.

V druhém roce na škole otevřeli obor Předškolní a mimoškolní pedagogika a tam jsem poznal spoustu holek, kterým se líbilo moje gentlemanství. Kamarádská gesta jsem již znal, a tak bylo pro mě snazší poznat dobré lidi od těch špatných. V polovině druhého pololetí odešla třída s lidmi, kteří mi hodně pomohli dostat se z následků šikany. Byl jsem z jejich odchodu nešťastný a není divu, když jsem po hrůzostrašných letech na základce zažil konečně něco hezkého.

Třetím rokem jsem poznal mezi nově příchozími holkami z Předškolní a mimoškolní pedagogiky kluka se kterým jsem se hned začal kamarádit. Byl přesně takový, jak jsem si představoval svého „bráčku“. Už jsem se nebál toho, když za někým přijdu, tak mě někam pošle v horším smyslu.

Ve čtvrtáku jsem už byl odolnější proti stresu a nepříjemným situacím. Maturitu jsem zvládl hned na poprvé, a hlavně v klidu. Základka byla již dávno za mnou a celkově jsem oproti tomu, jak jsem přišel vydeptaný byl na tom velice dobře. Opět jsem mezi nově příchozími viděl svého historicky prvního kámoše.

V tomto období jsem zjistil, že i mezi fotbalisty se mohou najít dobří kámoši. Kdyby nebylo střední, tak bych dnes neměl kámoše ani důvěru k lidem. Roky na střední považuju za návrat do starých dobrých časů. Měli jsme na odborné předměty přísného učitele, který nás hodně naučil, a hlavně způsob, jak se učit. Dříve jsem si myslel, že mírný učitel něco naučí a ukázalo se, že opak je pravdou.

Kapitola 5

Shrnutí uplynulých let

Už na střední škole se mi začalo dařit i v tom co jsem dříve považoval za nedosažitelné jako například maturita z matematiky. V dětství jsem si myslel, že když se budu k lidem chovat přívětivě, pomáhat jim ke spokojenosti, tak se i oni budou chovat ke mně. Bohužel na základce mi spolužáci ve třídě moc dobrý příklad do života neukázali, spíše ten horší a až teprve na střední mě za můj nesobecký způsob jednání začali mít noví spolužáci rádi. Zajímavé na tom je, že za stejný nesobecký způsob jednání mě na základce spolužáci ve třídě nenáviděli. Také jsem si v dětství přál mít klidný život bez starostí a být obklopen jenom dobrými lidmi. Tehdy to byla jenom taková dětská naivita a v současnosti je toto moje dlouholeté přání skutečností.

V jakékoliv krizi si zachovávám klid a věřím na lepší časy. Když jsem v druhém pololetí osmé třídy ležel na JIPce s menin-

goencefalitidou, tak jsem to nevzdával a věřil, že to bude lepší. V devítce jsem byl na pokraji psychického zhroucení, protože se spolužáci ve třídě ke mně chovali opravdu odporně jako k podřadnému člověku a stále jsem věřil na lepší časy.

Dnes zvládám studium na vysoké škole, což by mě v dětství nikdy ani v tom nejbáznivějším snu nenapadlo stejně jako stát se miliardářem.

Na závěr bych si dovolil podotknout důležitost důkladné rodičovské péče v dětství a ve školních letech. Důkladná péče by se v těchto letech neměla v žádném případě zanedbávat. Bohužel v dnešní uspěchané době se většina lidí věnuje víc kariéře než dětem, což má za následek nespokojený život.